

[Bách Quỷ Dị Văn Hệ Liệt] Chàng Quỷ Kí

Contents

[Bách Quỷ Dị Văn Hệ Liệt] Chàng Quỷ Kí	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	5
4. Chương 4	7
5. Chương 5	8
6. Chương 6	10

[Bách Quỷ Dị Văn Hệ Liệt] Chàng Quỷ Kí

Giới thiệu

Thể loại: cổ trang, huyền huyền, nhất công nhất thụ, hồn ma (quỷ) x nhân loại, sinh tử văn, hơi ngút

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bach-quy-di-van-he-liet-chang-quy-ki>

1. Chương 1

Ngọc Ly là tiểu quan của Di Xuân viện, y không có dung mạo khuynh quốc khuynh thành, cũng học không được tiếng kêu kiêu my mềm mại khi ở trên giường, mị lực của y là khi đạt cao trào làn da sẽ lộ ra đóa mai hồng. Nhưng điều này cũng không đủ để làm thẻ hồng, cho nên y không được coi trọng, bị xếp hạ đẳng trong đám tiểu quan. Người đồng ý phiêu y nếu không phải người không có đủ ngân lượng, thì cũng là người có ham mê đặc thù. Điều này làm cho Ngọc Ly cảm thấy sợ hãi, bởi vì vô luận là người trước hay là người sau đều làm cho y chết đi sống lại. Nếu y được coi trọng, ít nhất có thể tự mình lựa chọn khách hàng; ít nhất có thể tránh được tình trạng trước mắt.

– Này, còn thất thần ở đây làm gì. Mau cởi quần áo ra, chẳng lẽ người còn đợi đại gia động thủ! – Ba lưu manh trước mắt vây thành một vòng tiến dần về phía Ngọc Ly, mặt mang nụ cười *** đang cởi thất lưng ra, nửa người dưới đã sớm dựng thẳng đứng.

Chỗ xui xẻo nhất của tiểu quan không được coi trọng là không có ai bảo hộ, ai đều có thể phiêu. Nếu gặp phải lưu manh còn phải cho bọn hắn phiêu miễn phí. Ngọc Ly mặt nhăn mày nhíu, tiểu quan là nghề kiếm sống của y. Nên y phải để người khác tùy ý đùa giỡn mặc dù không thích. Còn khi ra khỏi Di Xuân viện y là người thường, tính sự không phải tự nguyện đều làm cho y có cảm giác bị cưỡng bạo.

– Các vị nếu có hứng thú, thỉnh đêm nay đến Di Xuân viện tìm Ngọc Ly. – Ngọc Ly không kiêu ngạo không siểm nịnh trả lời, khóe mắt lạnh lẽo tìm đường chạy trốn. Hôm nay thật sự là dính xui vào người, y hưng phấn chạy đến Tam Hoàng miếu dâng hương, lúc đi qua bãi tha ma này đã bị ba tên vô lại này chặn đường.

Bốn phía âm u tĩnh lặng, ngẫu nhiên nghe được tiếng quạ đen kêu mơ hồ trên các mộ phần, một đợt gió lạnh hất mấy hạt cát lên khuôn mặt trắng nõn của Ngọc Ly. Y không nhận được rung mình một cái.

Làm tại cái chỗ này, ai còn có thể bưng bưng tính trí chứ...

Hiển nhiên y đã xem nhẹ tính trí của ba người trước mắt này, một người trong đó không kiên nhẫn túm lấy tay Ngọc Ly: – Kỹ nữ, còn chọn nơi làm! Lão tử thượng người, nên mang ơn đi! – Những người khác đều nở nụ cười *** đãng, ba người xúm vào ấn Ngọc Ly xuống, giống như dã thú xé rách xiêm y của y.

Ngọc Ly tái mặt im lặng không phản kháng, kinh nghiệm trường kỳ nói cho y biết, lúc này nếu phản kháng thì chỉ khơi mào tâm lý thích ngược của nam nhân, mang đến hành hạ càng tàn khốc hơn.

Ba nam nhân, không biết sau khi xong việc còn mạng không nữa.

Nghĩ vậy liền cảm thấy sợ hãi, hai tay bị trói vô lực quơ loạn, trong lúc vô ý lại quơ được một khúc gỗ ở trên mặt đất. Ngọc Ly giống như vợ được một tấm gỗ cứu mạng giữa đại dương mênh mông rộng lớn, y vội túm chặt lấy không hề buông tay.

Nhanh chóng chấm dứt đi...

Nam cái xấu xí lấy sức đâm một cái vào chỗ sâu nhất của Ngọc Ly: – Con mẹ nó, thực thích!!

– Tao hàng này thật sự thích như vậy sao, đại ca. Nhanh lên, để cho huynh đệ thử xem!

Nam nhân làm sao chịu, cọ xát ở trong người ngọc lý mấy lần vẫn không bắn ra. Hai người khác tâm viên ý mã hiển nhiên chờ không kịp. Một tên nắm đầu Ngọc Ly làm cho y hé miệng, đem cực đại phân thân của mình vội vàng nhét vào.

– Tao hóa, mau liếm đi. – Một cái tát hạ xuống, trên mặt Ngọc Ly thêm một vết đỏ. Ngọc Ly nhắm mắt lại, khép chặt trái tim của mình, mặc cho thân mình tùy theo bản năng hành động.

Sớm chấm dứt một chút đi...

Ba nam nhân giống như ba con dã thú, thay phiên tàn sát bừa bãi trên người y, thỏa mãn thú tính của bọn họ. Trên mặt, trên ngực, chỗ rậm rạp giữa hai chân của Ngọc Ly dính đầy *** dịch của ba người. Cả người Ngọc Ly đã vô lực, chết lặng nhìn một nhìn một tên cuối cùng vô lại ra vào trên người y, theo một cái đâm dài cuối cùng, nam nhân gào thét phóng thích vào trong người y. Hai tên đồng bạn khác vừa sửa sang lại quần áo trên người, vừa đùa cợt hạ lưu với người nam nhân thứ ba: – Lão Tam, hỏa nhân kia của người không bằng lão Đại, mới như vậy đã tiết rồi.

Nam nhân ăn nghẹn của đồng bạn cũng không thể phát tác, đem tức giận phát tiết lên người Ngọc Ly: – Đồ đê tiện. – Sau một trận quyền cước đấm đá, nam nhân đột nhiên như nghĩ đến cái gì, bên miệng lộ ra một ý cười tàn nhẫn. Ngọc Ly không rét mà run. Chỉ thấy đối phương lấy ra một mộc côn thô dài tầm tám thước, mở hai chân y thật to ra, nhắm ngay hậu huyệt đang chảy dịch thể của y, cứ như vậy đâm mạnh vào.

Ngọc Ly hét thảm một tiếng, sau đình truyền đến đau đớn tận xương, lực phủ ngũ tạng như một vọt ra.

– Tao hóa, đây là tiền phiêu của đại gia, chúng ta cũng không chơi không đâu... – Ngọc Ly nghe thấy ba người vui cười đùa cợt, không bao lâu, đã bị đau đớn làm mất đi ý thức.

Lúc tỉnh lại, trời đã tối rồi. Ánh trăng chiếu xuống khu mồ có loại khủng bố nói không nên lời.

Nguyên lai mình vẫn còn sống.

Ngọc Ly nhìn ánh trăng trong trẻo nhưng lạnh lùng mà cảm thán. Gian nan rút một cơn khốn nạn kia ra khỏi hậu huyệt, quả nhiên đã dính đầy máu tươi. Có thể tưởng tượng mức độ bị thương phía sau. Ngọc Ly cười khổ, thuần thục thu thập thân hình chật vật của mình, ít nhất làm cho mình thoát nhìn giống người.

Lại qua một nén hương, Ngọc Ly miễn cưỡng có thể đi lại. Quay đầu lại nhìn nơi vừa rồi, nguyên lai y bị ba người kia kéo đến trước một nắm mộ hoang luân bạo. Mà tấm gỗ y nắm trong tay, đúng là một bia mộ.

– Hôm nay thật sự xin lỗi. – Ngọc Ly thì thào tự nói, hướng về phía bia mộ chua xót cười, trải qua cọ rửa của năm tháng, bia mộ đã sớm không còn lộ rõ tên, mộ bài hần sâu năm vết tay, đúng là do mình khi quá đau đớn mà lưu lại.

Ngọc Ly muốn xoay người rời đi, đột nhiên sau lưng truyền đến tiếng gọi như có như không.

‘Ngọc Ly...’

– Vâng, ai vậy? – Nhìn lại, trừ bỏ nắm nghĩa địa trống trải, thì không còn có cái gì. Ngọc Ly cảm thấy lạnh người, không dám nghĩ nhiều, cố nén cảm giác không khỏe trên người, nhanh chóng rời đi nơi quý dị này.

‘Ngọc Ly...’

2. Chương 2

Đụng quý rồi, sau lần trở về từ nghĩa địa đó, Ngọc Ly liền phát hiện bên người đã xảy ra nhiều chuyện kỳ quái. Đầu tiên mỗi sáng sớm trên bàn trang điểm đều xuất hiện một cây cúc trắng dính sương đêm, lúc mới bắt đầu Ngọc Ly còn tưởng rằng là do người ân khách nào tặng, đi hỏi tú bà lại phát hiện không phải. Mỗi ngày mỗi ngày, cho dù mình khóa kỹ cửa sổ, đóa hoa cúc trắng kia đều gió mặc gió, mưa mặc mưa xuất hiện trên bàn trang điểm, nhẹ nhẹ tỏa ra mùi đàn hương dùng để tế bái người chết.

Tiếp theo là một chuyện rất khó mở miệng, đó là mỗi khi Ngọc Ly đi ngủ, đều sẽ cảm thấy có người nằm đè lên thân thể mình, tứ chi không thể động đậy, mí mắt như treo tảng đá ngàn cân dù cố gắng thế nào cũng không mở được. Ở nơi Ngọc Ly sống, mọi người gọi trường hợp này là quý áp giường.

Ngọc Ly vì thế nơm nớp lo sợ đã lâu, gạt tú bà đi xin vài tấm bùa trừ quỷ. Không nghĩ tới ngày hôm sau chẳng những tình trạng quý áp giường không được giải quyết, ngược lại con quỷ kia lại tiến thêm một bước! Hẳn không chỉ đơn giản dùng ở việc chế trụ tứ chi của Ngọc Ly nữa, một bàn tay non mịn lạnh lẽo, trúc trắc di chuyển trên người Ngọc Ly. Sờ qua khuôn mặt không quá đẹp của Ngọc Ly, đi vào nắm hai đầu nhũ trong ngực, vân vê chơi đùa. Tiếp tục đi xuống, bên hông, trên bụng, khe mông, tất cả những nơi mẫn cảm đó đều bị hấn sờ soạng vài lần. Ngọc Ly đã ăn đủ phong nguyệt sao có thể chịu kích thích như thế, phân thân đã sớm ngẩng đầu, dịch thể chảy ra nhuộm đầy thân. Ánh mắt không mở ra được, những nơi khác trên thân thể trở nên đặc biệt mẫn cảm, Ngọc Ly cảm giác được rõ ràng cặp tay không phải của mình trượt theo đường cong của thân thể mình mà khơi mào dục hỏa, đồng thời cũng nhận thấy được cảm giác thương tiếc như có như không. Điểm này làm cho Ngọc Ly đã quen bị thô bạo bỗng nhiên động tâm, thân thể càng trở nên mẫn cảm. Y càng cảm thấy mê luyến hai bàn tay này, nghĩ đối phương cho mình vui vẻ, đối với khách nhân càng ngày càng công sự hóa. Tươi cười mang theo chuyên nghiệp, lắc lư vòng eo, co rút hậu huyệt, làm cho khách nhân nhanh chóng bắn ra trong cơ thể y, chấm dứt công việc một ngày. Sau đó lẳng lặng nằm ở trên giường chờ đôi bàn tay có thể an ủi y đến. Như là chờ đợi tình lang để hẹn hò, cảm thấy ngọt ngào trong lòng.

– Ngọc Ly, gần đây ngươi luôn đặc biệt chủ động a. – Tề Khang là một trong những khách quen không nhiều lắm, cũng như thân phận cao nhất của Ngọc Ly, là con duy nhất của quản gia Tề phủ giàu nhất Giang Nam. Bình thường hẳn bị lão phụ quản vô cùng chặt, khó khăn lắm mới đến được tướng công quan, liền vội đi tìm Ngọc Ly.

– Tề thiếu gia, Ngọc Ly thấy ngươi thường đến, trong lòng vô cùng cao hứng, đương nhiên sẽ chủ động một chút. – Ngọc Ly kính một ly rượu chứa xuân dược tự chế của kỹ viện, nở nụ cười quyến rũ đầy chuyên

nghiệp, chen vào giữa hai chân Tề Khang, nửa người dưới như có như không cọ sát vào phân thân của Tề Khang, hai tay khẩn cấp muốn cởi quần áo trên người đối phương.

Nói đùa, sớm làm việc, sớm kết thúc công việc.

– Người vội vã có lệ với ta như vậy sao. – Tề Khang ngăn lại tay đang quơ loạn trên người hắn, híp mắt cười lạnh. Ngọc Ly bị chọc thủng tâm sự nên vô cùng sững sốt, rất nhanh lại khôi phục khuôn mặt tươi cười, nhẹ nhàng đẩy, rời đi thân thể của Tề Khang, nhu thanh nhu ngữ nói: – Tề thiếu gia sao có thể hoài nghi Ngọc Ly như vậy, Ngọc Ly chỉ là nhìn thấy Tề thiếu gia liền tâm dương khó nhịn a. – Nói xong liếc mắt ám chỉ về phía nửa người dưới của Tề Khang, lắc mông tiêu sái tiến đến giường. Đối mặt với Tề Khang, chậm rãi, mang theo khiêu khích cởi đai lưng, vạt áo mở ra lộ từng mảng da thịt trắng nõn. Vì thuận tiện, đồng thời cũng là vì hấp dẫn khách nhân, phía dưới áo khoác của các tiểu quan của Di Xuân viện chỉ mặc một cái áo ngắn giống cái yếm của nữ tử, che khuất vừa đủ chỗ yếu hại làm cho người ta tò mò, cặp đùi trắng nõn lộ ra hoàn toàn.

Cảnh xuân mê người như thế khảo nghiệm da mặt của Tề Khang, đại não của hắn lập tức bị *** trùng chiếm cứ, thậm chí đem phân thân của mình đâm vào cốc huyết mê người kia, hết sức đem người trước mắt kia nuốt vào bụng.

– Hôm nay nên đùa như thế nào đây? – Hắn cười *** dăng, lấy ra dây thừng sớm chuẩn bị tốt.

Thân thể Ngọc Ly run nhẹ một chút, nhưng vẫn bảo trì tươi cười, trấn định nói: – Gia thích thế nào thì làm thế đó. – Còn hơn ham mê của các khách nhân khác, ham mê của Tề Khang không thể nghi ngờ là tốt nhất, tra tấn Ngọc Ly cũng là ít nhất.

– Hôm nay ta không thích ở trên giường... – Tề Khang đẩy Ngọc Ly xuống, Ngọc Ly nghe lời mặc hắn xử trí. Hai tay bị trói nhắc lên trên xà ngang, Tề Khang đẩy ra áo khoác không có tác dụng của Ngọc Ly, tìm được phân thân giấu dưới lớp áo ngắn, dùng dây thừng buộc trên tay thắt nơ bướm lên, cứ như vậy, dây thừng trói hai tay Ngọc Ly vừa động sẽ lập tức tác động đến phân thân của y.

– Phía sau giống như thiếu cái gì. – Tề Khang thì thào tự nói với tác phẩm của mình, đứng ở một bên tự hỏi. Ngọc Ly lại chờ không kịp, xuân dược ăn lúc trước đã phát tác, y thậm chí nhanh chóng chấm dứt hết thấy, sau đó... Sau đó, lại để đôi tay kia an ủi mình.

– Gia, nhanh lên. Ngọc Ly chờ không kịp. – Ngọc Ly vặn vẹo thân thể làm nũng, cũng không cẩn thận khe động dây thừng trên tay. Nút thắt trên phân thân vừa kéo, Ngọc Ly a một tiếng liền tiết ra. Thân thể sau cao trào bày ra màu phấn hồng tươi đẹp.

– Ngọc Ly, người không ngoan nha. – Trong hai mắt Tề Khang tràn đầy dục hỏa đỏ rực. Giây tiếp theo, lập tức cởi quần, nhắc một đùi trắng nõn của Ngọc Ly lên, đâm vào mật huyết còn đang mấp máy, hung hăng di chuyển. Ngọc Ly kích động thở dốc, dựng thẳng lưng, đem phân thân của Tề Khang hút càng sâu vào u cảnh. Kế tiếp vốn là một trận tính sự đầy vui sướng.

Nhưng thành linh vang lên tiếng đập cửa, phá vỡ khoái hoạt nửa người dưới của Tề Khang.

– Tề Khang, Tề Khang!

– Ai! Ta đang bận, mau chút!!! – Tề Khang lớn tiếng thở phì phò, ra sức tiến vào người Ngọc Ly, không rảnh để ý đến chuyện bên ngoài.

– Nghiệt súc, mau ra đây! Đại thiếu gia muốn tìm người!! – Ngoài cửa vang lên một tiếng rống to, nhanh chóng đánh tan hưng phấn của Tề Khang. Hắn nhanh chóng rút ra phân thân đã nhũn xuống, nơm nớp lo sợ hỏi: – Cha??

– Mở cửa nhanh, nghiệt súc! – Cha của Tề Khang ở ngoài cửa đã không còn kiên nhẫn, một cước đá văng cửa, đường hoàng tiến vào, nhanh chóng tìm một cái ghế, lau sạch sẽ cho người tuổi còn trẻ phía sau ngồi xuống.

Ngọc Ly đã lẫn lộn phong trần nhiều năm cũng không tránh khỏi ngược nung, chính mình vẫn duy trì bộ dáng đang làm tình, hai đùi dang ra, thân mình trần trụi bị treo giữa không trung, một chân vẫn còn đặt trên người Tề Khang, mật huyết chảy mật dịch vẫn chưa khép lại, bại lộ trước mắt mọi người.

– Nghiệt sức, còn không lại đây bá kiến đại thiếu gia!

Rốt cuộc Tề Khang bị đánh tỉnh ba hồn sáu phách, xấu hổ mặc quần, lại quên chân Ngọc Ly vẫn còn gác trên vai. Sau một loạt chấn động, hậu huyệt của Ngọc Ly chậm rãi chảy ra chỉ bạc, chảy thẳng xuống sàn nhà.

Đại thiếu gia vẫn một mực giữa im lặng bỗng nhiên tối sầm mắt lại. Hất cằm, ý bảo người hầu giúp hai người thu dọn.

– Tên là gì?

Thanh âm lạnh lùng, làm cho Ngọc Ly vô cùng sửng sốt, lập tức nhu thuận nói tên cho hắn.

Đại thiếu gia cũng không tỏ vẻ gì, không lâu sau đoàn người mang theo Tề Khang rời đi. Ngọc Ly đóng cửa lại, nhẹ nhàng thở dài.

Hôm nay cũng xong trước thời gian. Chính là...

Ngọc Ly cười khổ nhìn phân thân càng ngày càng nóng của mình. Tính sự đã bị quấy rầy không có cách nào giải quyết được được tính của xuân được. Lúc y đang muốn tự giải quyết, cái tay kia liền sờ lên ngực y.

3. Chương 3

Ngọc Ly không tránh khỏi có chút giật mình, khi thanh tỉnh cảm nhận được nó tồn tại vẫn là lần đầu tiên. Trong căn phòng trống rỗng không có bất kỳ hơi thở của kẻ nào, nhưng làn da truyền đến cảm xúc vẫn tương đối chân thật. Mắt thường không nhìn thấy hắn đang vuốt ve mình, càng nghĩ khổ của Ngọc Ly liền phồng lên, làn da phỉm màu phấn hồng càng thêm mê người.

Đối phương tựa hồ đã bị rung động, yêu thích không rời vuốt ve da thịt bóng loáng của Ngọc Ly một lần lại một lần.

Ngọc Ly chưa đủ, khát vọng đối phương xâm nhập thêm nữa, muốn nắm lấy đôi tay đang kích thích khắp nơi, lại ngoài ý muốn túm được không khí. Y không chạm được đôi tay đang vuốt ve mình kia. Tay múa may lung tung phía trước, túm được vẫn là không khí lạnh như băng.

Ngọc Ly đỡ người, tay đứng giữa không trung.

Không sờ được, thân thể hắn, sợi tóc của hắn, tất cả đều không sờ được...

Hắn, là quý.

Bản thân mình gặp được chính là... Quý.

Bất ngờ xảy ra, làm cho Ngọc Ly lâm vào uể oải trước nay chưa từng có. Đôi tay không nhìn thấy kia tựa hồ cũng phát hiện tâm tình khác lạ của Ngọc Ly, dừng động tác.

Ngọc Ly yên lặng ngồi dậy, dựa người vào đầu giường. Cho dù không nhìn thấy, Ngọc Ly cũng mãnh liệt cảm nhận được sự tồn tại của đối phương.

– Ta muốn biết tên của người.

Trong phòng im lặng không một tiếng động. Ngọc Ly thất vọng, người quả nhiên không thể nghe được ngôn ngữ của quý sao.

Đột nhiên, gió lạnh thổi lên, túm lấy đầu đóa cúc, đóa hoa màu trắng bay múa trong không trung, cuối cùng rơi xuống mặt đất, chính tề bày ra hai chữ ‘Tần Ngô’.

– Đây là tên của người? – Ngọc Ly vui sướng, không ngừng nhắc đi nhắc lại hai chữ trong miệng, giống như muốn đem tên đó khắc vào trong cốt tủy. – Tần Ngô, Tần Ngô, A Ngô, A Ngô, A Ngô, A Ngô...

Thứ gì đó lạnh lẽo chặn cái miệng của y lại, là môi của hắn. Một cổ lực lượng không nhìn thấy, đẩy Ngọc Ly lên giường.

Trước mắt không có ai, đã có một con quỷ ẩn hình, hút lấy lưỡi của Ngọc Ly, âu yếm toàn thân y, ma sát hạ thể của y.

Ngọc Ly nhắm hai mắt lại hưởng thụ. Trong đầu vẽ phác thảo hình dáng của con quỷ này, cảm thụ lưỡi của hắn liếm qua cổ của mình, đi vào trong ngực. Lúc đầu nhũ bị răng nanh cắn nhẹ, Ngọc Ly thở hổn hển một tiếng, nửa người dưới hơi hơi nhấc lên, thiêu đốt giới hạn của đối phương. Phân thân của Ngọc Ly sưng lên khó chịu, trong cơ thể hư không khó nhẹn, cục huyết không ngừng đóng mở, nội bích không ngừng mấp máy co rút lại, khát vọng tràn ngập.

– Mau...

Ngọc Ly chưa bao giờ khát cầu một người như vậy, không, là quỷ. Y ảo tưởng bị đối phương mạnh mẽ sát nhập, hưng hăng thao y đến dục tiên dục tử. Nghĩ đến thân thể phát đau.

Đối phương lại không hề có chút động tĩnh. Đơn giản ngay cả âu yếm cũng không có.

Nhân quỷ thù đồ, quả nhiên không được sao, Ngọc Ly cười khổ.

Nhưng chính mình đã là tên trên dây. Ngọc Ly nhìn phân thân ngạo nghễ đứng thẳng, bắt đắc dĩ vươn một tay cầm lấy phân thân của mình, nhanh chóng xoa nắn từ gốc đến đỉnh. Tay bên kia tìm được phân thân bằng gỗ mà khách nhân để lại trên giường, đẩy vào hậu huyết của mình, trước sau không ngừng tiến công. Không lâu sau, tiếng rên rỉ càng ngày càng nhanh, cả người Ngọc Ly run rẩy, mắt thấy sẽ đạt tới cao trào.

Đột nhiên, đối phương vẫn yên lặng mang theo gió lạnh như băng ấn ngã y, liềm mạng đem cự vật cũng không nhìn thấy cắm vào thân thể Ngọc Ly. Đó là phân thân của tần ngo. Ngọc Ly ý thức được điểm này, y cuống quýt ngăn lại Tần Ngô thô bạo: – Từ từ, để ta rút thứ này ra rồi người lại tiến vào!

Đối phương làm sao còn nghe y nói, tính cả phân thân giả cùng nhau đâm vào hậu đình chật chội của Ngọc Ly, dùng sức đâm hai cái, cảm thấy không đủ thích. Liên gập hai chân Ngọc Ly vào hai bên sườn, áp lên, lại tiến công, mỗi lần đều xâm nhập đến chỗ sâu nhất của Ngọc Ly.

Ngọc Ly kêu ầm lên, rên rỉ kiêu my, tứ chi bị ép chặt lại, chỉ có thể quơ loạn trên sàng đan, cả người bị đâm chọc đến co rút lại, nhìn không thấy cự vật đang cuồng dã ra vào trong cơ thể y, kéo phân thân bằng gỗ nhồi vào nội bích nóng bỏng của y.

– A... A... Đâm nhẹ... Ta sẽ bị người đâm hỏng mất... – Ngọc Ly cuồng loạn lắc lư vòng eo, phối hợp với giai điệu của Tần Ngô, co rút nội bích đè ép làm đối phương không thể khống chế, dẫn đường cho hắn va chạm đến chỗ mẫn cảm nhất của mình, xâm nhập vào u cảnh mê người nhất.

– Mạnh một chút, mạnh một chút, đúng chính là chỗ đó... A... A... – Ngọc Ly kịch liệt thở dốc, uốn cong người lên, chất lỏng màu trắng vấy lên mặt, lên ngực y. Bên này dục hỏa của Ngọc Ly hơi hoãn, bên kia Tần Ngô lại không ngừng thúc vào. Hắn để cái móng của Ngọc Ly kè sát phân thân của hắn, không ngừng va chạm, một bàn tay đi ra phía trước ma sát phân thân mềm nhũn vừa tiết của Ngọc Ly, một lần nữa châm lửa lên người y. Hô hấp của Ngọc Ly lại bắt đầu dồn dập, dục hỏa lại bốc lên.

Tuy rằng trận hoan ái này ở trong mắt người khác chính là Ngọc Ly tự lộn xộn ở trên giường, nhưng lại mang đến cho Ngọc Ly vui vẻ trước nay chưa từng có. Bọn họ, một người một quỷ, ở tối nay gần sát nhau không hề có một kẽ hở.

Ngọc Ly mỉm cười, trong lúc hoảng hốt tựa hồ thấy Quỷ Hồn lướt quan người mình.

– Sinh... Đứa nhỏ... Của ta, như vậy chúng ta... Mới có thể... Cùng một chỗ...

Loáng thoáng, đôi môi nhu mì xinh đẹp của đối phương thốt ra câu nói như vậy, Ngọc Ly muốn cười hắn ngốc, y là nam nhân a, làm thế nào cũng không sinh con được. Còn chưa mở miệng, cả người liền lâm vào hắc ám.

4. Chương 4

Ngày hôm sau tỉnh lại, phát hiện mình lại ăn mặc chỉnh tề nằm ở trên giường, Ngọc Ly liền cười vẻ hiểu ý, quay đầu lại nhìn bàn trang điểm, lại thấy có thêm một đóa tinh để liên đón nắng sớm sạch sẽ động lòng người, trong lòng Ngọc Ly cho rằng nó thật đáng yêu, tựa như con quỷ kia.

Có lẽ đây là lúc rời khỏi Di Xuân viện, Ngọc Ly âm thầm tính toán, mở hạp tiền trình của mình. Cẩn thận đếm. Tiền chuộc thân còn thiếu năm mươi hai, làm sao bây giờ.

Sắc mặt Ngọc Ly hơi ảm đạm, năm mươi hai còn phải kiếm một năm. Nhưng hiện tại y ước gì có thể lập tức bay ra khỏi nhà giam xuân viện này, mang theo tro cốt Tần Ngô. Một người một quỷ đi xa tha hương.

Đang buồn bực, cảm giác ghê tởm xa lạ làm cho y vọt tới trước bàn nôn mửa. Nguyên bản nghĩ chỉ là bệnh nhẹ mà thôi, nhưng không ngờ bệnh lại kéo dài.

Tin tức Ngọc Ly mắc bệnh lạ lập tức lan truyền khắp Di Xuân viện, tú bà mất hứng mời lang trung đến, sau khi chẩn đoán bệnh, lang trung lắc đầu vô kế khả thi. Sắc mặt tú bà càng tái đi. Nguyên bản Ngọc Ly không thể kiếm cho mẹ được bao nhiêu tiền, hiện tại nhiễm bệnh không thể tiếp khách, trừ bỏ lãng phí tiền thì không còn tác dụng. Hừ lạnh một tiếng, Ngọc Ly đã bị mẹ biếm tới sài phòng tự sinh tự diệt.

Kỳ thật Ngọc Ly tuyệt đối không cho rằng mình bị bệnh, trừ bỏ ngẫu nhiên cảm thấy ghê tởm, còn lại cơ thể đều bình thường. Còn có chính là bụng dần trong lên. Cứu nhi cứu chi, Ngọc Ly cũng hiểu được là chuyện gì. Buổi tối hôm đó Tần Ngô nói lại không phải đùa. Lúc y lại chứng thực với con quỷ kia, đôi tay không nhìn thấy kia của đối phương chỉ dùng thái độ vô cùng cẩn thận vuốt ve cái bụng của y như cho y đáp án rõ ràng.

Kỳ tích là, Ngọc Ly tuyệt đối không cảm thấy sợ hãi. Tương phản một dòng nước ấm ngọt ngào làm dịu nội tâm khô hạn của y, cảm giác hạnh phúc bao phủ y, nằm mơ cũng có thể phì cười.

Tất cả mọi người đều nghĩ Ngọc Ly điên rồi, bị đẩy vào sài phòng, làm việc nặng, mặc thô y, ăn bánh mì lạnh như băng, ở trong căn phòng rách nát hở khắp nơi, còn cười vui vẻ như vậy. Bọn họ không biết trong lòng Ngọc Ly đã tính toán tốt. Hiện tại phí chuộc thân của mình hẳn là giảm không ít, nghĩ kiếm chút tiền, sinh đứa nhỏ, cầm lại kế bán mình, là có thể cùng Tần Ngô xa chạy cao bay.

Nhưng trời không chiều lòng người, bất ngờ mà Ngọc Ly không muốn nhìn đến nhất, buông xuống.

– Cái gì, đại thiếu gia Tề phủ chỉ tên ta đi hầu hạ! – Ngọc Ly kinh ngạc nhìn khuôn mặt trát đầy phấn của tú bà, cảm giác chán ghét tự nhiên nảy lên.

– Đại thiếu gia đã trở thành lão gia. Nên sửa miệng. – Tú bà nịnh nọt nhìn lão nhân bắt cầu ngôn tiểu (nghiêm túc) bên cạnh. Lão nhân này đúng là tề phủ quản gia từng gặp qua một lần, phụ thân đại nhân của tề khang.

– Tề lão gia đã thay người chuộc thân, mau cùng bị Tề quản gia này đi thôi. – Những lời cuối cùng này của tú bà, tựa như tình thiên phích lịch (sấm sét giữa trời quang).

– Không cần hẳn chuộc, ta tự mình có tiền tiết kiệm! Có thể thay mình chuộc thân! – Ngọc Ly kích động nói năng lộn xộn. Tú bà không kiên nhẫn phát tay, trừng mắt quát: – Người có bao nhiêu tiền, Tề đại nhân dùng một ngàn hai mua người, người có tiền đưa ra không!

Một ngàn hai, Ngọc Ly choáng váng, run rẩy phản bác: – Lúc trước người mua ta từ cha ta là mười hai, ba năm trước người nói cho ta biết, tiền chuộc thân của ta là năm trăm hai. Hiện tại cứ nhiên biến thành một ngàn hai!

Ngọc Ly lão đảo đi về phía tú bà, hai mắt đỏ ngầu thê lương tựa như ác quỷ. Kiến thức rộng rãi như tú bà cũng không kìm được run rẩy.

Tề quản gia vẫn không ra tiếng ở bên cạnh lúc này tiến lên từng bước, thừa dịp Ngọc Ly nhất thời sơ sẩy, vung tay một cái làm y hôn mê, hướng tú bà chào một tiếng, ôm lấy Ngọc Ly rời khỏi Di Xuân viện.

– Đã tỉnh? – Thanh âm trầm ổn vang lên bên tai. Ngọc Ly thản nhiên liếc mắt nhìn hẳn, liền quay lại nhìn đỉnh màn xa hoa.

– Không lấy lòng ta sao?

– Có tác dụng sao? – Ngọc Ly thản nhiên hỏi, từ lần đầu tiên nhìn thấy đại thiếu gia Tề phủ, y liền hiểu được nam nhân ngạo thị thiên hạ này, luôn dùng thủ đoạn trên đũa mọi người rồi dùng ánh mắt khinh bỉ cười cợt. Ngọc Ly cũng không cao quý có thể nói là thấp hèn, nhưng cũng không phải y thích ở trước mặt người khác làm trò cười.

Tề thiếu gia cười ra tiếng: – Ngọc Ly a, ta quả nhiên không nhìn lầm ngươi. Dưới mặt nạ giả dối, thế nhưng lại cất giấu một trái tim lạnh lùng.

– Đa tạ lão gia khích lệ. – Ngọc Ly cười tự giễu.

– Ngọc Ly, ngươi biết không, ánh mắt của ngươi cũng không cười. – Đầu ngón tay của Tề thiếu gia lướt qua cái trán của Ngọc Ly. Cả người Ngọc Ly run lên.

– Bệnh của ngươi, ta đã kêu đại phu xem qua. Trong bụng có một khối sưng, cần khai đao.

– Không!! – Ngọc Ly sợ tới mức dựng bản lên, bầu chặt xiêm y của Tề thiếu gia, ăn nói khép nép cầu xin: – Đừng, đừng khai đao, van cầu ngươi...

Bên trong là đứa nhỏ của ta cùng Tần Ngô.

Tề thiếu gia nhướn mi cảm thấy khó hiểu, không có kiên trì: – Tùy ngươi, đại phu nói không cắt cũng không có vấn đề gì. – Sau khi nói xong, bước đi thông thả tới cửa. Lộ ra nụ cười làm cho Ngọc Ly mao cốt tung nhiên. Ngọc Ly rất rõ loại tươi cười này. Mỗi khi khách nhân có ham mê đặc thù nhìn đến y, cũng lộ ra loại tươi cười này!

– Đêm nay chờ mong biểu hiện của ngươi.

Tâm Ngọc Ly lập tức rơi vào hầm băng.

Tần Ngô, mau tới... Cứu ta...

Bên kia, khi vào đêm, Quý Hồn Tần Ngô lại không tìm thấy thân ảnh Ngọc Ly, ở Di Xuân viện kích động một lúc lâu, phát ra tiếng quỷ rống thê lương.

‘Ngọc Ly... Ngọc Ly... Ngươi ở đâu...’

5. Chương 5

Ban đêm trong Tề phủ tỏa ra lãnh ý làm cho người ta cảm thấy lạnh đến tận xương, ngọn đèn hôn ám cũng không thể mang đến cho người ta một chút ấm áp.

Ngọc Ly nắm chặt nắm tay, kinh hồn táng đảm nhìn Tề thiếu gia đang dần tiến lại.

– Làm sao vậy, sợ hãi?

– Phải. – Ngọc Ly thành thật thừa nhận, hai chân khụy xuống, quỳ gối trước mặt Tề thiếu gia. – Ngọc Ly thỉnh Tề thiếu gia tha cho.

Sắc mặt Tề thiếu gia trầm xuống, âm âm cười. Chạm rai rút bội kiếm trên người, lưỡi dao sắc bén nhẹ nhàng lướt qua chiếc cổ mảnh khảnh của Ngọc Ly. Thần kinh Ngọc Ly nhất thời lạnh băng tới tận đỉnh.

– Đừng quên bốn phận của mình, ngươi chẳng qua chỉ là tiểu quan mà ta mua về. – Kiếm của Tề thiếu gia càng ngày càng hạ xuống, giống như giải phẫu. Cắt áo khoác, áo lót của Ngọc Ly. Sau đó là ngoại khóa, tiết khóa. Da thịt trắng nõn dần lộ ra giữa những vết cắt của quần áo, phân thân khéo léo như ẩn như hiện giữa đám lông màu đen nhạt.

Tề thiếu gia cảm thán, nửa người dưới dĩ nhiên dựng thẳng. – Kỳ thật mắt bọn họ đều mù rồi, Ngọc Ly, ngươi thật sự là một vật báu.

Nói xong tao nhả ngồi trên ghế, lấy ra phân thân sừng nóng, mệnh lệnh Ngọc Ly: – Lại đây, người dùng cái miệng nhỏ nhắn phía dưới kia hầu hạ cho gia vừa lòng, hôm nay sẽ tạm thời không làm phiền người.

Ngọc Ly bình tĩnh nhìn Tề thiếu gia đang ngồi trên ghế. Nếu là trước kia, y nhất định sẽ không chút do dự ngồi xuống cột trụ đang giờ lên trời, mang theo tươi cười, không để ý đối phương là ai, đây là công việc.

Nhưng hiện tại... Y có thể làm được sao?

Ở trong lòng y, y đã không còn là tiểu quan, mà là tạp công bị đuổi vào sài phòng. Tần Ngô là bạn đời mà y đã nhận định. Mặt khác, còn có đứa nhỏ. Ngọc Ly không xác định tính sự có thể xúc phạm tới đứa nhỏ hay không, từ lúc mang thai, y cũng không còn làm vận động gì trên giường nữa.

Nghĩ đến đứa nhỏ, Ngọc Ly càng thêm do dự. Do dự một lúc lâu sau, rốt cuộc Ngọc Ly kiên quyết ngắt đầu, trả lời Tề thiếu gia đã không còn bình tĩnh.

– Nếu là ba tháng trước, Ngọc Ly tất sẽ thụ sủng nhược kinh. Nhưng hiện tại... Ngọc Ly không thể.

– Làm càn! – Tề thiếu gia giận tím mặt, một cước đá vào Ngọc Ly. Ngọc Ly vội xoay người, hai tay theo bản năng bảo vệ bụng, một cước này đá lên vai y.

– Ngọc Ly hiện tại chính là một tạp công của kỹ viện. Quân tử không ức hiếp kẻ yếu thế, gia là một đại nhân vật, điều này hẳn là hiểu hơn Ngọc Ly. – Hơn phân nửa cuộc đời Ngọc Ly đều là nhẫn nhục chịu đựng, kiên định phản kháng một người có quyền thế hơn mình như vậy vẫn là lần đầu tiên.

– Câm miệng! – Không nghĩ tới lại bị một tiểu quan thấp hèn ti tiện cự tuyệt, Tề thiếu gia thẹn quá thành giận. Hai cánh tay như hổ bóp chặt chiếc cổ mảnh khảnh của Ngọc Ly. Khuôn mặt Ngọc Ly tái nhợt, tức chỉ giây dựa vô lực, chỉ chốc lát sau, khí chỉ ra chứ không có vào.

Đại não Ngọc Ly dần vô thức.

Tần Ngô...

Một trận cuồng phong từ trên trời giáng xuống, thổi tắt ánh nến trên bàn. Gào thét cuồng nộ làm cho Tề thiếu gia buông tay đang bóp cổ Ngọc Ly, một cổ lực vô hình đẩy hẳn ra ngoài cửa sổ. Mây đen lập tức đè xuống, tiếng sấm vang lên, một tia sét màu trắng đánh lên đầu Tề thiếu gia.

Một lượng lớn không khí dưng mãnh tràn vào phổi, Ngọc Ly ho khan cảm thụ biến dị bên người.

– Tần Ngô, là người sao? – Ngọc Ly thở dốc một hồi, lo lắng tìm kiếm hơi thở của Tần Ngô.

– ... Ngọc... Ly... – Thanh âm của Tề thiếu gia truyền đến từ bên ngoài, đứt quãng giống như hài đồng bi bô tập nói.

Đã trúng một sét còn chưa chết? Cả người Ngọc Ly cứng đờ. Không dám tiến lên.

– ... Ngọc... Ly... Ta... Ở đây...

Một đạo linh quang chợt lóe lên trong đầu Ngọc Ly, y vội xông lên trước nâng dậy thân mình đang té trên mặt đất của Tề thiếu gia, nơm nớp lo sợ, hỏi nhỏ: – Tần Ngô, là người sao?

– Ngọc Ly... Phải... Là ta. – Tề thiếu gia nhe răng cười, sắc bén ban đầu biến mất vô hình, tỏa ra chính là hơi thở quen thuộc của Tần Ngô. Tề thiếu gia, không, là Tần Ngô ảo não nhú mày, nhìn thấy mình bỗng có thêm một cái thể xác: – Bị... Sét đánh trúng... Ra... Không... Đến đây. Đáng giận...

– Vậy Tề thiếu gia kia đâu? – Ngọc Ly sợ hãi lại thoát khỏi người Tề thiếu gia khẩn trương nhìn xung quanh.

– Thay thế ta... Đến địa phủ... – Tần Ngô đắc ý cười.

Ngọc Ly liền yên tâm, không khỏi gào khóc: – Tần Ngô...

– Đừng khóc... Như vậy cũng tốt... – Tần Ngô ngốc nghếch lau nước mắt trên mặt Ngọc Ly: – Người có thể đụng tới ta... Ta có thể mỗi ngày chiếu cố người... Cùng đứa nhỏ... Không hề... Phải đợi... Buổi tối... Mới được... Yêu người... Sưởi ấm người...

Ngọc Ly nghe vậy lại khóc càng to.

Có thể chứ, bản thân mình thấp hèn như vậy thật sự có thể có hạnh phúc như vậy sao.

Có thể chứ?

6. Chương 6

Ba năm sau.

Quý thai vậy mà lại hoài đến ba năm, sinh ra là một đứa trẻ không khác gì trẻ con bình thường. Ngọc Ly vuốt ve khuôn mặt say ngủ của con, lộ ra nụ cười từ ái.

– Ngọc Ly!

Tần Ngô mỉm cười hôn lên tai Ngọc Ly, đưa tay ôm y vào trong ngực. Hắn cũng không tiếp tục thể thân cho Tề thiếu gia, mà là cùng Ngọc Ly bỏ trốn, đến một nơi khác bắt đầu cuộc sống.

Ngọc Ly sợ hắn đánh thức đứa nhỏ, khuỷu tay thúc về phía sau, rồi đi ôm ấp của Tần Ngô. Tần Ngô không thuận theo, trong lòng lộ vẻ bất mãn, ôn áo hướng Ngọc Ly oán giận: – Sao có thể như vậy! Ngọc Ly, người gặp tử vong phu! – Từ lúc đứa nhỏ sinh ra cho tới nay, lực chú ý của Ngọc Ly lên người hắn còn không bằng một phần vạn trước kia. Trong lòng Tần Ngô đã sớm thổi đậy bọt ức chế.

Ngọc Ly tức giận liếc hắn một cái, trời biết ngày hôm qua đứa con quấy cả một đêm, sáng nay mới ngủ được. Y nhẹ nhàng đặt đứa con vào trong cái nôi mềm mại. Trùng mắt tới gần Tần Ngô, một tay nhanh chóng che cái miệng đang lải nhải kia, một tay véo cái lỗ tai của hắn lôi ra ngoài.

– Nhàn không có chuyện gì làm, sao không đi làm việc của người đi, quấy rầy con ngủ làm cái gì? Lại muốn quý giặt quần áo hả? – Tối trung thính, Ngọc Ly híp mắt, ngón tay nhỏ và dài xoay cái lỗ tai của Tần Ngô một vòng 180 độ. Đau đến Tần Ngô kêu cha gọi mẹ. Trùng phạt đủ rồi, Ngọc Ly rút cuộc buông tay, tức giận xoa xoa lên cái lỗ tai sưng đỏ, xem như an ủi.

– Người sẽ làm hư hắn. – Tần Ngô hưởng thụ phục vụ của Ngọc Ly, miệng vẫn nói không ngừng.

– Trước đây cha ta luôn đánh ta, từ lúc đó ta liền thề nhất định phải chăm sóc con của mình thật tốt. – Ngọc Ly thở dài, y ước gì đem toàn bộ thể giới này đặt dưới chân đứa con.

– Người cũng không thể bảo hộ nó cả đời. – Tần Ngô trấn an ôm lấy Ngọc Ly, đặt y lên ghế nằm, lấy ra một hộp thuốc mỡ: – Nằm yên, ta xem xem vết thương đã khép miệng chưa.

– Ta biết, chính là... – Ngọc Ly thuận theo thả lỏng thân mình, tùy ý Tần Ngô cởi tiết khổ của mình: – Đúng rồi, tên đứa nhỏ đã nghĩ ra chưa?

– Còn chưa nghĩ.

Tần Ngô mở chân Ngọc Ly, đem chúng đặt lên hai bên tay vịn. Nửa người dưới của Ngọc Ly bại lộ hoàn toàn trước mặt hắn. Hắn nuốt một ngụm nước miếng, khổ phồng lên, nhưng vẫn không chế được. Phải để xem Ngọc Ly có thể thừa nhận mình không a... Tần Ngô báo cho bản thân.

Hắn áp lực dục vọng của mình, vén lên vạt áo che nửa phía dưới, vùi đầu vào giữa hai chân của Ngọc Ly.

– Tần Ngọc thì thế nào? – Giữa hai chân Ngọc Ly truyền đến thanh âm rầu rĩ của Tần Ngô, mang theo nồng đậm ***. Ngọc Ly không phát hiện khác thường của Tần Ngô, y đắm chìm trong chuyện đặt tên cho đứa con.

– Không tốt, giống tên cô gái. – Ngọc Ly cau mày suy nghĩ, thanh âm của Tần Ngô đã mang theo run rẩy.

– Ngọc Ly, người đã gần khôi phục hoàn toàn rồi. Sản đạo đã khép lại.

– Ừ. – Ngọc Ly không để ý, tiếp tục nghĩ vấn đề vừa rồi: – Đúng rồi, lúc trước người vì cái gì mà bò lên người ta? – Là bởi vì ta bắt kính trước phần mộ của người sao? Ngọc Ly vẫn rất muốn hỏi vấn đề này.

– Bởi vì ta mê luyện người a, khi đó, ta hận người cười trên người người không phải là ta. – Cho nên sau đó hẳn khắp nơi quấy rối ba tên vô lại kia, sợ tới mức tất cả bọn họ đều tự cung xuất gia, còn có khách nhân của Ngọc Ly. Tần Ngô tâm viên ý mãn chôn vào trong cặp đùi trắng nõn của Tần Ngô, há mồm cắn một ngụm lên đùi của Ngọc Ly.

Ngọc Ly sợ hãi kêu một tiếng, túm lấy tóc Tần Ngô muốn đẩy hẳn ra khỏi hai chân mình, đối phương lại không chút sút mẻ.

– Người làm cái gì!

– Đã có thể rồi, chẳng lẽ người không muốn sao? – Tần Ngô hấp dẫn, bắt lấy tay Ngọc Ly đặt lên hạ thể của mình, Ngọc Ly đỏ bừng mặt, ba năm, bởi vì đứa nhỏ, hai người đều không dám làm chuyện phòng the. Không nói Tần Ngô, kỳ thật Ngọc Ly cũng rất muốn. Y lập tức liền đầu hàng, mặc Tần Ngô tác uy tác phúc trên người mình.

Tần Ngô tinh tế hôn mặt trong đùi y, lưu lại vô số dấu ô mai màu đỏ. – Người là người xinh đẹp nhất mà ta đã từng thấy. – Tần Ngô cảm thán, đem phân thân xinh xắn của Ngọc Ly ngậm vào miệng.

– Nói dối, ta trước kia ngàn người kỳ vạn người chăm, a... Làm sao xinh đẹp chứ. – Nước mắt dục vọng nhuộm đầy hốc mắt Ngọc Ly. Y luôn không bỏ xuống được khúc mắc này, đều cảm thấy bản thân mình không đủ sạch sẽ.

– Không đúng, ta chưa từng gặp qua linh hồn nào sạch sẽ như vậy. – Tần Ngô phản đối, cười tà, nghiêng người để Ngọc Ly ngồi ở trên người mình: – Thân thể cũng rất đẹp. – Tần Ngô thu tay đến trước ngực, thưởng thức hai chân trần trụi của Ngọc Ly, phân thân đứng thẳng, cùng với một mảng lớn khuôn ngực trắng nõn lấp ló dưới vạt áo.

Cứ như vậy xong rồi?!

Ngọc Ly trừng lớn hai mắt, kinh ngạc phát hiện Tần Ngô đã dừng toàn bộ động tác. Nói đùa, người bị biến thành không thang không thủy cũng là y!

Ngọc Ly bất mãn dùng cái móng cọ xát phân thân của Tần Ngô, ám chỉ hẳn tiếp tục hành động. Tần Ngô thờ ơ, hô hấp nặng nề: – Tự mình làm. – Thanh âm của hắn bắt đầu khàn khàn.

Cái gì, muốn ta tự làm! Trông thấy vẻ đắc ý trong mắt Tần Ngô, Ngọc Ly đột nhiên hiểu ra. Sợ là bất mãn ta cả ngày chiếu cố đứa con, xem nhẹ hẳn. Muốn mượn cơ hội giáo huấn ta đi. Ngọc Ly chớp mi, đối với hành vi trẻ con này cảm thấy buồn cười.

Ai không nhịn được trước còn chưa biết đâu...

Ngọc Ly kiêu mỹ cười, trái tim Tần Ngô nhất thời thiếu chút nữa ngừng đập, đẹp quá a... Tựa như bông cúc trắng đón gió xuân.

Ngọc Ly chậm rãi cởi thắt lưng của Tần Ngô, lấy ra cự vật của hắn, xoa nắn một hồi. Rồi sau đó mới chậm rãi nhắm ngay hậu huyệt, một chút một chút nuốt lấy hẳn vào bên trong nóng rực. Sau đó, ngừng lại, chỉ lo an ủi phân thân của mình.

Ngọc, người cố ý – Tần Ngô hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, nội bích của Ngọc Ly không ngừng mấp máy, đè ép phân thân đáng thương của hắn, hại hắn sắp bạo phát. Ngọc Ly cười, dòng rượu màu trắng chảy vào ngực Tần Ngô, vì hạ thân của Tần Ngô châm thêm chút hỏa. Khoái cảm sau cao trào, làm cho hậu huyệt của Ngọc Ly co rút mạnh vào, Tần Ngô cảm thấy phân thân đang trưởng đến sắp nổ ở bên trong nội bích bị ép lại, nhấn nạt một chút rồi tới.

Hắn cũng không theo kế hoạch ban đầu của mình nữa, đơn giản theo đuổi dục vọng của mình, đỡ lấy eo của Ngọc Ly, thúc mạnh lên. Ngọc Ly giống như bị ném vào cơn sóng dữ cuộn cuộn, dần chống đỡ hết nổi, run rẩy nằm trên người hắn, cảm thụ được một loại khoái cảm mãnh liệt đánh úp vào cơ thể.

– Ân... Đùng... A... Thắt lưng của ta... Không lực...

– Không lực sao? – Tần Ngô cười gian, nửa người dưới hạ xuống, hậu huyệt của Ngọc Ly lập tức thấy chưa đủ liền đuổi theo, nâng thắt lưng, ngồi thật mạnh lên cự vật của Tần Ngô. Y nén giận liếc Tần Ngô một cái,

về mặt tràn đầy *** cũng phong tình vạn chủng. Tần Ngô cũng không đùa y nữa, xoay người áp Ngọc Ly xuống dưới thân, đang muốn hoạt động trên diện rộng. Ghế nằm lại không chịu được sức ép của hai người, một chuỗi tiếng vang vang lên, cả ghế sụp xuống, gãy nát.

Hai người kinh ngạc, duy trì tư thế mập hợp, hai mặt nhìn nhau một hồi.

– Làm sao bây giờ? Lên giường chứ? – Tần Ngô theo bản năng nhẹ đẩy phần eo, làm cho phân thân vừa cứng vừa sưng ma xát trong nội bích của Ngọc Ly, hẳn còn chưa thỏa mãn đâu.

Ngọc Ly xấu hổ phát hiện, lửa nóng tràn ngập trong thân thể mình lại lớn một vòng.

– Được. – Y đáp ứng, hai chân vòng quanh eo nam nhân, gắt gao ôm hẳn. Liền duy trì tư thế, Tần Ngô đứng lên, ôm lấy hông của Ngọc Ly, làm cho phân thân của mình chôn sâu vào nơi mất hồn kia.

Quá trình Tần Ngô đi về giường làm cho Ngọc Ly chịu đủ giày vò, hậu huyết bị phân thân tiến lui khi đi lại làm nhẹn không được mà co rút, phân thân ở giữa bụng và ngực bị ma xát mà nóng rực trướng đau. Cho nên, lưng vừa chạm vào giường, Ngọc Ly lập tức vặn vẹo thân mình, kẹp lấy eo của Tần Ngô, nũng nịu thúc giục: – Mau, nhanh lên, ta muốn! Cho ta!

– Muốn cái gì, cho người cái gì đây? – Tần Ngô nhin xuống dục vọng muốn tiến lên, trong mắt đầy ý xấu hổ.

– Muốn... Người hung hăng thao ta, cho ta, của người... Dùng nơi đó của người đâm ta, mau động a! – Ngọc Ly đã ý loạn tình mê, thật sự nhin không được.

Tần Ngô cười tít mắt, lập tức rời hoàn toàn, rồi lại mạnh mẽ đâm thẳng, sâu đến tận gốc: – Ngọc Ly, người phải nhớ kỹ đứa con không thể cho người loại tính phúc này...

– A... A... Ân...

– Cho nên... Đừng luôn xoay quanh tiểu tử kia như vậy, ân...

– Oa! – Cách vách truyền đến tiếng khóc nỉ non đỉnh tai nhức óc của trẻ con. Ngọc Ly cả kinh, cúi ngọc duỗi ra đem Tần Ngô đang cười ở trên người y đá xuống.

– Ngọc Ly!

– Đứa con khóc... – Ngọc Ly xấu hổ nói, đang muốn đứng dậy, lại bị Tần Ngô hốt hển ép lại.

– Người quản nó! Nó có một trăm năm đạo hạnh khi tu luyện thành quỷ của ta, còn không biết chúng ta đang làm gì sao? Nó tuyệt đối là cố ý! – Tần Ngô tức giận nghĩ muốn đem đứa con bất hiếu ở cách vách trực tiếp nhét lại, miễn cho cả ngày tính kế phá hỏng chuyện tốt của cha mẹ như thế. Nguyên bản bỏ qua đạo hạnh làm cho Ngọc Ly mang thai là bởi vì người sinh ra một đứa con quỷ là có thể chạm vào Quỷ Hồn. Không nghĩ tới, sau đó lại xảy ra chuyện tốt như vậy, mình bỗng nhiên được không một thân thể.

Ngọc Ly bĩu môi, không tin tưởng lời của Tần Ngô, vẫn kiên trì đi nhìn đứa con.

Vì dời đi lực chú ý của y, Tần Ngô tập kích điểm mẫn cảm của y, cho đến khi Ngọc Ly không thể không tức vũ khí đầu hàng.

Những ngày tương lai, còn rất dài.

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bach-quy-di-van-he-liet-chang-quy-ki>